

[Arbejds- og Socialministeren.]

havde nær sagt til det ærede Medlem, at det maa der jo forhandles med Finansministeriet om, men det tør jeg ikke sige her fra Talerstolen. At faa øget Statstilskud i dette Øjeblik er ingen let Sag, og jeg vil gerne som min personlige Overbevisning udtale, at den finansielle Ordning, der her foreslaas: at det offentlige fremtidig, hvis Kommunerne viser sig villige og gaar med, bringer 70 pCt. til Dækning af Udgifterne; er efter de Erfaringer, vi har indtil dette Øjeblik, en sund finansiell Ordning. Jeg vil ikke benægte, at man, naar Lønniveauet er hævet, naar de hygiejniske Forhold er forbedret og man i det hele taget har overstaaet den 2 Aars Periode, i hvilken vi har forudsat denne Lov skal virke, kan begynde at tale om Forhøjelse af Statstilskudsprocenten, men jeg finder det ikke rimeligt — det maa jeg hellere sige aabent — paa nuværende Tidspunkt at medvirke til yderligere Forøgelse af Tilskuddet. Loven bygger netop, som jeg fremhævede i min Forelæggelsestale, paa det Princip, at det er en Forsøgslovgivning. Vi har under Lovforslagets Forberedelse været langt inde i Drøftelser med Hensyn til, om vi skulde ind paa det Princip, at vi sagde til Kommunerne: Naar Staten giver saa og saa meget, skal Kommunerne ogsaa give saa og saa meget — altsaa et Tvangsprincip over for Kommunerne med Hensyn til Skabelsen af Institutioner. Jeg behøver ikke i denne Sal at sige, hvordan Reaktionen fra vore mange Kommunalfolk og alle dem, der hævder det kommunale Selvstyres Princip, vilde blive over for dette.

Jeg sagde i min Forelæggelsestale, at hvis det Forsøg, der her gøres, i Løbet af de kommende to Aar ikke giver tilfredsstillende Resultater, maa man kunne tage ogsaa dette Problem op til nærmere Overvejelse her i Tinget, men jeg vil gerne sige fra denne Talerstol — og jeg haaber, jeg bliver hørt i alle Landets Kommuner —, at dette Forslag er en fremstrakt Haand, det er en Kalden fra Statens Side til alle Kommunerne om at medvirke til at ophæve de helt urimelige Tilstande, der paa en Række Omraader inden for Børneforsorgen har hersket indtil dette Øjeblik. Det er en Kendsgerning, at vort Land, som paa en Række andre Omraader med Sandhed kan fortælle, at vore sociale Institutioner, vort sociale Niveau, er et Eksempel for langt de fleste Lande, paa dette specielle Omraade er tilbage, og derfor er det mit, og jeg kan roligt sige alle den forebyggende Børneforsorgs Medarbejderes Haab, at denne Lov, som jeg ganske vist noget drastisk, men velovervejet har sagt

kan komme til at betyde en Revolution for Børneforsorgen her i Landet, hvis den udnyttes tilstrækkeligt fra Kommunernes Side, ogsaa maa blive udnyttet.

Ogsaa det ærede Medlem Fru Alvilda Larsen gjorde nogle Bemærkninger vedrørende Forholdet mellem Statstilskud og Kommunitilskud. Det ærede Medlem fandt det trist, at Statstilskuddet var gjort afhængigt af Kommunitilskuddet. Jeg er nu ikke helt sikker paa, at det er rigtigt at stille det op paa den Maade. Det er nemlig, naar man har et Kommunestyre som det, vi har her i Landet, et Problem, om Staten principielt skal acceptere den Betragtning, at Staten uden videre skal overtage Børneforsorgen. Der er noget baade sundt og rigtigt i, at der finder en Vekselvirkning Sted mellem Stat og Kommune ved Tilskudsydelsen.

Saa sagde det ærede Medlem, at hun ikke rigtig kunde forstaa Bemærkningerne til Lovforslaget, hvoraf fremgaar, at Staten hidtil havde haft Mulighed for at yde et Tilskud paa 50 pCt., men det var ikke ydet indtil nu, og det ærede Medlem fremhævede Bemærkningen om, at de bevilgende Myndigheder paa dette Omraade har været noget tilbageholdende. Det er helt rigtigt, som af mig selv fremhævet i min Forelæggelsestale. Hvad Københavns Kommune angaar, som det ærede Medlem nævnte, har Staten hidtil ydet sine 28 pCt. og Københavns Kommune 25 pCt., ialt 53 pCt., eventuelt med et Par Procents Tillæg i de senere Aar for Krisetillæggets Vedkommende; det, det saa kostede derudover at drive Institutionen, maatte skaffes fra anden Side.

Det, der nu sker ved dette Lovforslags Gennemførelse, er, at det offentlige fremtidig yder 70 pCt. til Driften og tillige overtager Huslejeudgifterne, og det ærede Medlem kan være forvisset om, at det vil mærkes i alle de paagældende Institutioners Økonomi og give helt andre Forudsætninger for Virksomheden, end man hidtil har haft. Der er ingen Anledning til over for det ærede Medlem, naar Problemet rejses, at lægge Skjul paa, at der har været — jeg ved snart ikke rigtig, hvad jeg skal sige — en Venten paa hinanden fra Kommunernes Side og fra Statens Side indtil dette Øjeblik. Kommunerne har over for den Kritik, de er blevet mødt med for manglende Børneforsorg, for manges Vedkommende henvist til: Lad Staten gaa foran, lad Staten udnytte Lovens Muligheder, saa skal vi ogsaa være med! De har holdt sig tilbage med den Motivering. Dette Problem er løst gennem Lovforslaget her. Nu har Staten lagt sig fast paa en ganske bestemt Procentsats og sagt: Vi be-